

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 464/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Serekom, Nová Doba 489/15, Nižná, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 29/2014 z 26. februára 2015 v časti výroku o trovách odvolacieho konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 29/2014 z 26. februára 2015 v časti výroku o trovách odvolacieho konania.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Námestovo (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 135/2011 sa sťažovateľka žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 135/2011 z 27. marca 2013 rozhodol tak, že žalobnému návrhu sťažovateľky v celom rozsahu vyhovel. Na základe odvolania žalovaného krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 29/2014 z 26. februára 2015 potvrdil prvostupňový rozsudok v merite veci a zároveň priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v sume 108,54 €.

Sťažovateľka ďalej konkretizuje, že v odôvodnení rozsudku krajský súd, čo sa týka výroku o trovách konania, uviedol, že sťažovateľke, zastúpenej advokátom, nepriznal nárok na ňou riadne uplatnenú náhradu trov odvolacieho konania v súvislosti s účasťou jej právneho zástupcu na verejnom vyhlásení rozsudku v Žiline 26. februára 2015, a to v rozsahu uplatnenej náhrady za stratu času cestou z miesta sídla advokáta v Nižnej do Žiliny a späť a v rozsahu uplatnených cestovných výdavkov. V súvislosti s účasťou právneho zástupcu sťažovateľky na verejnom vyhlásení rozsudku jej krajský súd priznal nárok na náhradu trov konania len za účasť jej právneho zástupcu na verejnom vyhlásení rozsudku v sume «32,27 € + 8,39 € reš. paušál a to s poukazom na § 11, ods. 1, písm. a) v spojitosti s § 13a, ods. 4 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej ako „vyhláška“). Náhradu za stratu času a náhradu cestovných výdavkov Krajský súd Žilina nepriznal s odôvodnením, že tieto výdavky nepovažoval za účelne vynaložené a vyhodnotil ich iba ako navyšovanie trov konania.».

S predmetným názorom krajského súdu sa sťažovateľka nestotožňuje, považuje ho za rozporný s právnou úpravou vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb

v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a navyše za arbitrárny a právne neutržateľný.

Svoj názor odôvodňuje takto: „Účasť na verejnom vyhlásení rozsudku na odvolacom súde je legitímnym úkonom právnej služby podľa § 13a, ods. 4 vyhlášky. Aj účasť na takomto pojednávaní právnym zástupcom účastníka konania má opodstatnenie napokon ako to uviedol aj krajský súd vo svojom odôvodnení čo do kontroly zloženia senátu, oboznámenia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu už na pojednávaní, zhody vyhláseného výroku s odôvodnením s následným informovaním klienta a podobne. Je logické, že pokiaľ sa takéhoto legitímneho úkonu zúčastní advokát účastníka konania mimo sídla svojej advokátskej kancelárie, vznikajú mu s účasťou na takomto pojednávaní jednak cestovné náklady, ale aj nárok na náhradu za stratu času tak, ako sú tieto upravené v § 15 a nasl. vyhlášky. Pokiaľ sa advokát, ktorého sídlo a pôsobisko je v obvode okresného súdu zúčastní pojednávania v tejto veci na súde odvolacom, je logické a automatické, že mu s takouto účasťou vznikajú náklady a nárok na náhradu za stratu času účasťou na pojednávaní mimo sídla advokátskej kancelárie. Názor krajského súdu, že v takomto prípade je účelnejšie, aby takýto advokát poveril iného advokáta so sídlom v mieste sídla krajského súdu je podľa nášho názoru neakceptovateľný a vo vzťahu k advokátom aj šikanóznny, najmä ak klient trvá na účasti svojho advokáta na pojednávaní a nemá záujem, aby sa takéhoto pojednávania zúčastňoval advokát iný. Navyše kontrola výroku rozhodnutia s odôvodnením, prípadne s odôvodnením ústne prezentovaným predsedom senátu na vyhlásení rozsudku vyžaduje určitú znalosť veci a teda aj z tohto dôvodu je účelnejšia účasť advokáta, ktorý účastníka konania zastupoval aj v konaní prvostupňovom.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDACTED] ... priznané v čl. 46, ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Žilina so sp. zn.: 10Co/29/2014-223 zo dňa 26. 02. 2015 čo do výroku o trovách odvolacieho konania porušené bolo.“

2. Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn.: 10Co/29/2014-223 zo dňa 26. 02. 2015 čo do výroku o trovách odvolacieho konania zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Žilina na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Žilina je povinný nahradiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia... ktorú sumu je povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Dušana Sereka do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa ods. 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 29/2014 z 26. februára 2015 v časti výroku o trovách odvolacieho konania.

Podstata sťažnosti sťažovateľky spočíva v tvrdení, že krajský súd v napadnutom rozsudku nepovažoval za účelne vynaložené trovy konania náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v súvislosti s účasťou právneho zástupcu sťažovateľky na verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu, a preto nárok na náhradu trov konania jej bol arbitrárnym spôsobom odopretý.

Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Na druhej strane musí ústavný súd zdôrazniť, že iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (*mutatis mutandis* IV. ÚS 170/08, II. ÚS 64/09).

Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na to, že krajský súd napadnutým rozsudkom nepriznal sťažovateľke náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v súvislosti s účasťou jej právneho zástupcu na verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu v celkovej sume 154, 89 €.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013).

Všetky tieto hľadiská a postuláty tvorili východiská pre posúdenie sťažnosti ústavným súdom aj v tomto prípade.

Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd napadnutý rozsudok odôvodnil okrem iného najmä takto:

«... Odvolací súd nepovažoval za účelne vynaložené trovy konania ani náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v súvislosti s účasťou právneho zástupcu navrhovateľky na verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu. Na predmetnom úkone súdu nedochádza zo strany právneho zástupcu k žiadnemu úkonu právnej služby (v užšom slova zmysle) a už vôbec nie k úkonu, ktorý by vyžadoval konkrétnu znalosť veci. Účelom účasti účastníka, resp. jeho právneho zástupcu na verejnom vyhlásení rozsudku (aj v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR) je prioritne „kontrola“ miesta a času vyhlásenia, zloženia senátu, zhody vyhláseného výroku a dôvodov s výrokom a odôvodnením v písomnom rozhodnutí atď. Predmetnú činnosť môže efektívnejšie ako advokát cestujúci zo vzdialenosti takmer 100 km do sídla konajúceho súdu vykonať iný advokát/substitút pôsobiaci v sídle súdu. V prejednávanom prípade pritom uplatnené hotové výdavky a náhrada za stratu času (154,89 eur) oproti odmene za dotknutý úkon právnej služby v sume 40,66 eur

(a to i vrátane režijného paušálu) činia takmer 4-násobok. V danej spojitosti následne platí, že predmetný úkon právnej služby (osobitne súvisiace hotové výdavky) nie sú o poskytnutí bezprostredne právnej pomoci/služby, ale o navyšovaní trov konania...»

Dôvody rozhodnutia krajského súdu, pre ktoré nepriznal sťažovateľke náhradu trov odvolacieho konania za účasť advokáta na verejnom vyhlásení rozsudku v rozsahu uplatnenej náhrady za stratu času cestou z miesta sídla advokáta v Nižnej do Žiliny a späť a v rozsahu uplatnených cestovných výdavkov, nemožno považovať za arbitrárne, napriek tomu, že v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu napr. uznesenie sp. zn. 5 MCdo 7/2008 z 3. februára 2010) postup súdu smerujúci k tomu, že z nákladov na právne zastúpenie dochádza k vylúčeniu náhrad cestovného a náhrad za stratu času (v danom prípade uplatňovaných v súvislosti s účasťou na verejnom vyhlásení rozsudku) len preto, že sídlo advokátskej kancelárie sa nenachádza v obvode (okrese) sídla konajúceho súdu alebo bydliska účastníka konania, nezodpovedá sledovanému cieľu, tak ako to má na mysli § 142 až § 150 OSP, a dotknuté právne úpravy o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej služby [§ 24 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov a § 15 až § 17 vyhlášky].

O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade s rozhodnutím sp. zn. II. ÚS 78/03 dáva do pozornosti, že trovy vynaložené účastníkom konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc

v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú vrátane možnosti uplatnenia účelne vynaložených náhrad cestovných výdavkov i náhrady za stratu času. Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a aj keď má účastník nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby.

V prípade náhrad cestovného sa ich účelnosťou rozumie najmä voľba vhodného dopravného prostriedku s ohľadom na sídlo advokátskej kancelárie a miesto procesného úkonu (napr. pojednávania súdu), jeho dostupnosťou z hľadiska vlakovej alebo autobusovej dopravy ako lacnejších foriem cestovania. Súčasne však treba brať do úvahy i výšku náhrady za stratu času, ktorá môže byť pri použití relatívne nákladnejšieho dopravného prostriedku (napr. osobného automobilu oproti dopravnému prostriedku verejnej dopravy) v konečnom dôsledku efektívnejšia, než u iného menej nákladného spôsobu dopravy.

Ústavný súd skúmal, či otázka posúdenia účelnosti hotových výdavkov a celkovo trov konania krajským súdom nevykazuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, čím by nadobudla táto otázka ústavnoprávny rozmer. Je zrejmé, že účelnosť vynaložených nákladov je podmienkou ich priznania, pričom táto otázka nie je v zákone explicitne vyjadrená. Podmienkou je, že ide o výdavky potrebné na uplatňovanie či bránenie práv účastníka konania. Všeobecnému súdu prináleží hodnotiť ako kritérium pre ich priznanie ich účelnosť, resp. nevyhnutnosť. Táto otázka je vecou úvahy súdu, ktoré však musí byť vždy odôvodnené.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu o trovách konania vylučujúce priznanie náhrady cestovného a náhrady za stratu času uplatnených v súvislosti s účasťou na vyhlásení rozsudku preto, že uplatnené hotové výdavky a náhrada za stratu času oproti odmene za dotknutý úkon právnej služby predstavujú takmer 4-násobok úkonu právnej služby, nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti a že krajský súd uplatnil zákonom daný priestor pre uváženie účelnosti trov

konania, ktoré je ústavne akceptovateľné, a nezasiahol do podstaty a zmyslu základného práva na spravodlivé súdne konanie.

Ďalej ústavný súd poukazuje na to, že už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013)]. Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu zjavne nejde.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná

v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 94/2014).

Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v spore o sumu, ktorá je zjavne bagateľná, ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o zrušení napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015